

ואמרה מואב, שכתוב (בראשית טו) ותקרא את שמו מואב, נראו ישראל חצופים אליהם כמו שהיא היתה חצופה, שאמרה מואב, מאב היה בן זה. אבל הקטנה שאמרה בן עמי וכסתה דרכיה, ישראל היו מכסים דרכיהם אליהם, מעטפים עטוף הטלית, ונראים לפניהם פאחים ממש, וכך פרשה.

עד שהיו הולכים, נזכר רבי אלעזר בתינוק זה. סטו מהדרך שלש פרסאות והגיעו לשם. התארחו באותו בית, נכנסו ומצאו את אותו תינוק שהיה יושב, ומתקנים לפניו שלחן. כיון שראה אותם, התקרב אליהם. אמר להם, הפנסו חסידים קדושים, הפנסו שתילי העולם, אותם שמשבחים אותם למעלה ולמטה, אותם שאפלו הדגים שבים הגדול יוצאים אליהם ליבשה. בא רבי אלעזר ונשקו בראשו. חזר פמקדם ונשקו בפיו. אמר רבי אלעזר, נשיקה ראשונה על הדגים שעזבו את המים והלכו ליבשה, ונשיקה שניה על ביצי הדגים שעשו פרי טוב בעולם.

אמר אותו תינוק, בריח לבושכם ראיתי שעמון ומואב מתגרים בכם. איך נצלתם מהם? כלי קרב לא היו בידים. ואם לא, לבטחה תלכו בלי פחד. תמהו רבי אלעזר ורבי אבא והחברים. אמר רבי אבא, אשרי הדרך הזו ואשרי חלקנו שזכינו לראות את זה. התקינו שלחן פמקדם.

אמר, חכמים קדושים, תרצו לחם תפנוקים ללא קרב (או לחם קרב ושלחן של בלי קרב) ושלחן של כלי קרב, או לחם קרב, או תרצו לברך למלך בכל כלי הקרב, חביב קדוש, כף אנו רוצים, בכל

חציפו לגבייהו, כמה דאיהי הות חציפא, דאמרת מואב, מאב הוה ברא דא. אבל זערתא, דאמרת בן עמי, וכסיאת ארחתא, ישראל הוו מכסיין ארחייהו לגבייהו, מעטפי עטופא בטלית, ואתחזון קמייהו כאחין ממש. והא אוקמוה.

עד דהוו אזלי, אדבר רבי אלעזר מההוא ינוקא, סטו מארחא תלת פרסי, ומטו להתם. אתארחו בההוא ביתא, עאלו ואשפחו לההוא ינוקא, דהוה יתיב, ומתקנין פתורא קמיה. כיון דחמא לון, קריב גבייהו, אמר ליה, עולו חסידי קדישין, עולו שתילין דעלמא, אינון דעילא ותתא משבחין לון. אינון דאפילו נוני ימא רבא, נפקין ביבשתא לגבייהו. אתא רבי אלעזר ונשיקה ברישיה. הדר כמלקדמין, ונשיקה בפומיה. אמר רבי אלעזר נשיקה קדמאה על נונין דשבקין מיא, ואזלין ביבשתא. ונשיקה תניינא על ביעין דנונא, דעברו איבא טבא בעלמא.

אמר ההוא ינוקא, בריחא דלבושיכו חמינא, דעמון ומואב מתגרין בכו, היך אשתזבתון מנייהו. מאני קרבא לא הוו בידייכו. ואי לאו, לרחצנו תהכון, בלא דחילו. (דף קפ"ח ע"ב) תוהו רבי אלעזר ורבי אבא וחברייא. אמר רבי אבא, זפאה ארחא דא, וזפאה חולקנא דזכינא למיחמי דא, אתקיננו פתורא כמלקדמין.

אמר, חפימין קדישין. תבעו נהמא דתפנוקי בלא קרבא, (ס"א או נהמא דקרבא ופתורא דמאני קרבא). ופתורא דמאני קרבא. או נהמא דקרבא. או תבעון לברכא למלפא בכל מאני קרבא דהא פתורא לא אסתליק בלא קרבא. אמר שחרי השלחן לא עולה בלי קרב? אמר רבי אלעזר, בן אהוב